

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπιν προτροπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί ή σύζυγός του 'Αλεξάνδρα αισθόναται πραγματική λατρεία για τον αστακικό καλόγυρο. Μιά νύχτα, ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' τ' μαξιλάρι του ένα σημείωμα που έγραφε: «'Η τὸν Ρασπούτιν ἢ τὸν θάνατό!» Τρομαγμένος, σηκώνεται άμέσως και φωνάζει τὸν καυαριέρη του Ζαχάρ για νά του δώσει εξήγησις... Μά αὐτός προσποιείται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε καί τότε ὁ Τσάρος πηγαίνει στήν κρεββατοκάμαρα τῆς συζύγου του, γιατί ὑποψιάζεται ὅτι κάποιος ἀπό τὸ περιβάλλον τῆς Τσαρίνας ἔγραψε τὸ μυστηριώδες σημείωμα. Ζωηρά σκηνή ἐπακολουθεῖ μεταξύ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἐντομεταξὺ ἡ κατάσταση τοῦ Τσαρέβιτς ἐπιδεινοῦται καί ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νά προσκαλέσῃ πάλι τὸν Ρασπούτιν. Ταυτοχρόνως φτάνει στὸ παλάτι ὁ νεαρός Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Γαλλίδα δασκάλα, τὴν Πρίσκα. Ὁ 'Ιβάν πᾶει καί αὐτὸς στὸ δωμάτιο τοῦ Τσαρέβιτς, ἔτσι βλέπει τὸν Ρασπούτιν νά κάνει πάλι τὸ θαύμα του, νά στασιάζῃ δηλαδὴ τὴς αἰμορραγίης τοῦ Τσαρέβιτς. Ἐξάλλου τότε φέγγει καί κατεβαίνει κάτω στὸν κήπο. Μά σὲ λίγο ὁ Τσάρος τὸν προσκαλεῖ κοντά καί ὁ 'Ιβάν καταφέρει νά δριμύτατα κοντά τοῦ Ρασπούτιν, τὸν ὁποῖο, μπροστά στήν Τσαρίνα, ἀποκαλεῖ τσαρλατάνο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ο Τσάρος εἶχε πλησιάσει τὴν Αὐτοκράτειρα καί τὴν εθεβίωσεν πὸς ὁ Ρασπούτιν δὲν θά μάθαινε ποτὲ τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς συζηταντίες...

Τότε ὁ μέγας δούξ, ἐρεθισμένος, ἄφησε νά ξεσπάσῃ ὅλο τὸ μῦθος τὸν ἐναντίον τοῦ Ρασπούτιν... Ἐπὶ καθαρά καί ξάστερα πὸς ὁ ἀνέρωπος τοῦ Θεοῦ ἦταν ἕνας τσαρλατάνος καί πὸς ἡ ἐπίδρασίς του θά κατέστρεφε τὴν ἁγία Ρωσία, γιατί ἦταν ὄργανο τῶν ἐχθρῶν τῆς.

Οἱ ἐχθροὶ οὖτως αὐτοῦ τῆς Ρωσίας δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς συγγενεῖς τῆς Τσαρίνας 'Αλεξάνδρας...

Τότε ὁ Τσάρος τὸν διέταξε νά σωπάσῃ καί νά πᾶ νά μείνῃ ἐπὶ περιορισμὸν μέχρι νεωτέρας τῶν διαταγῶν στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του.

'Ο 'Ιβάν χαίρει στρατιωτικὰ καί πῆγε νά κλειστῇ μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τῶν διαμερισμάτων τῆς μητέρας του, στὸ ὁποῖο ἔμενε συνήθως ὁσάκις βρισκόταν στὸ παλάτι.

Δὲν εἶχε πέντε λεπτὰ πὸς βρισκόταν ἐκεῖ καί διατελοῦσε ἀκόμα ἐπὶ τὴν ἐπίδρασι τῆς θυέλλης πὸς εἶχε προκαλέσει, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε καί μπῆκε μέσα μιὰ γυναῖκα μετὰ τὴν ἔμφρασι τόσο ἀναστατωμένη ἀπὸ λύσσα καί μανία, ὥστε μετὰ δυσκολία ὁ 'Ιβάν ἀναγνώρισε σ' αὐτὴ τὴν μητέρα του...

'Η μεγάλη δούκισσα Νατίτζα Μεχαλόβνα ἔμοιαζε τόφα μετὰ ἐρινύνα...

Χωρὶς ἄλλο, ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς εἶχε περὶ τί διαδραματίστηκε πρὸ ὀλίγου...

Ἔβριζε μιὰ τρομερὴν κατὰ τὸν μεγάλο δούκα καί τὸ φώναζε μετὰ λύσσα:

— Νόθε!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο πὸς μπόρεσε νά πῇ...

'Ο 'Ιβάν, ἀκούγοντας τὴν μητέρα του νά τὸν ἀποκαλεῖ ἔτσι, ἀτόμεινε ἀποσβολομένος...

V
Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΕΣ

Τὸ νοσοκομεῖο πὸς εἶχε ἰδρυθεῖ στὸ Τσάρκοε-Σέλο μετὰ τὴν φροντίδα τῆς κόμισσης Βυρονζέφ, ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο, στὸ ὁποῖο πηγαῖναν συχνὰ ὅλες ἡ μεγάλες κυρίες τῆς Τσαρικής Αἰλῆς. Ἐκεῖ, ἐκτός ἀπὸ τὴν περιποίησι τῶν τραυματιῶν, δ-

λες αὐτὲς ἡ γυναῖκες μποροῦσαν καί συζητοῦσαν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἁγίας Ρωσίας καί γιὰ μερικά ἄλλα ζητήματα, ὅχι λιγότερο ἐνδιαφέροντα.

Ἐκεῖ ἐπίσης συζαζαν οἱ πὸς σημαντικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Ρασπούτιν. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἔδρα τοὺς καί ἕνα εἰδικὸ τηλεφώνο, ἐγκατεστημένο στὸ πλυντήριο, ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μετὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Διαχειριστὴ τοῦ νοσοκομεῖοῦ αὐτοῦ ἦταν κάποιος ἀνθρώπος σκοτεινοῦ παρελθόντος, ὀνομαζόμενος Ρετσινικόφ, ἕνας ἀπ' τοὺς πὸς ἀφοσιωμένους ὀπαδοὺς τοῦ καλόγυρου.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο δηλαδὴ βράδυ πὸς ὁ Τσαρέβιτς σώθηκε χάρις στήν ἐπέμβασι τοῦ Ρασπούτιν, μέσ' στὸ ἰδιαιτέρο σαλὸν πὸς εἶχε στὸ νοσοκομεῖο, ἡ κόμισσα Βυρονζέφ, μερικὲς κυρίες βρισκόντουσαν συγγεντρομενὲς γύρω ἀπὸ τὸν Ρετσινικόφ καί τὸν Μπαντόν-νίγιεφ, τὸν ἀερατεῦτὴ τοῦ Θιβέτ.

'Η ἀλόγωςις ζωγραφίζονταν στὰ πρόσωπά τους.

Μεταξὺ αὐτῶν βρισκόντουσαν δύο κυρίες τῶν τιμῶν τῆς Αὐτοκρατείας, ἡ ποιγνήσισα Κιρκώφ, τῆς ὁποίας τὴν κόρη ἤθελαν νά παντρεύθουν μετὰ τὸν μεγάλο δούκα 'Ιβάν, ἡ κόμισσα Σόμετγκ καί ἄλλες ἀκόμα... Μά ἐκεῖνο τὸ βράδυ οὔτε γιὰ τὴν πολιτικὴ, οὔτε γιὰ τοὺς ἀρρώστους γινόταν λόγος. Δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν Ρασπούτιν.

'Ο «ἅγιος» ἦταν θυμωμένος. Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι του ἀπ' τὸ παλάτι, εἶχε θελήσει νά φύγῃ γιὰ τὴν Πετροῦπολι, βρισκόμενος πὸς ὁ Αὐτοκράτωρ καί ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν εἶχαν ὑποδεχθεῖ ἄσχημα, γιατί οὔτε εἶχαν πᾶει νά τὸν προῦπαντήσουν, οὔτε εἶχαν σηκωθεῖ ὅταν ἔκανε τὴν εἰσοδὸν στὸ δωμάτιο τοῦ Τσαρέβιτς. Ἦταν θυμωμένος προπάντων κατὰ τῆς Τσαρίνας, τὴν ὁποία κατηγοροῦσε ὅτι

τοῦ φρόνιζε ψυχρὰ καί χρεῖσθηζε ὅλη ἡ διπλωματία τῆς κόμισσης Βυρονζέφ γιὰ νά πεισθῇ καί νά μείνῃ στὸ Τσάρκοε-Σέλο. Τὴν εἶχε ἀκολουθήσει μάλιστα ὁς τὸ νοσοκομεῖο μόνο ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι μιὰ «Λειτουργία Μετανοίας» θά διοργανονόταν τὴν ἴδια νύχτα μέσ' στὸ μεγάλο ἀνάκτορο, στήν ὁποία θά λάβαιναν μέρος ὅλες ἡ «Καταχθόνιες», ὅπως ἀποκαλοῦσαν στήν Πετροῦπολι τὴς ἀφοσιωμένες του κυρίες τῆς Αἰλῆς.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμῇ, ὁ ἅγιος βρισκόταν κλεισμένος στὸ δωμάτιο του μαζί μετὰ τὴν κόμισσα Βυρονζέφ. Ὁ Ρετσινικόφ καί ὁ Μαντόν-νίγιεφ, οἱ ὁποῖοι μόλις πρὸ ὀλίγου τοὺς εἶχαν ἀφήσει, εἶχαν μεταδώσει στὴς ἄλλες κυρίες μιὰ δυσάρεστη εἰδήσι. Ὁ Ρασπούτιν εἶχε ἀρνηθεῖ ἂν ἀντήση σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ προσκλησι τῆς Αὐτοκρατείας καί εἶχε δηλώσει πὸς ἡ λειτουργία τῆς μετανοίας δὲν θά γινόταν, ἂν ἡ μάκα (ἔτσι ἀποκαλοῦσε τὴν Τσαρίνα), δὲν τὴν τιμοῦσε μετὰ τὴν παρουσία τῆς. Τοῦ κακοῦ τοῦ εἶχαν παραστήσει ὅλες τὴς δυσάρεστες συνέπειες πὸς ὑποροῦσε νά ἔχῃ ἡ ἀξίωσις του αὐτῆ. Τοῦ κακοῦ τοῦ εἶπαν πὸς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νά βγῇ ἡ Τσαρίνα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα 'Αλεξάνδρας γιὰ νά πᾶ στὸ μεγάλο ἀνάκτορο, χωρὶς νά παρακολουθηθῇ καί ν' ἀναγνωρισθῇ. Τοῦ κακοῦ τοῦ εἶχαν μιλήσει γιὰ τὸ σκάνδαλο πὸς θά ἐπακολουθοῦσε καί τὴ μανία τοῦ Αὐτοκράτορος ἂν μάθαινε πὸς λειτουργίες καί λιτανεῖς, στὴς ὁποῖες δὲν εἶχε θελήσει ποτὲ νά πιστέψῃ, γίνοντουσαν σὲ δύο βημάτων ἀπόστα-

'Η αυτοκρατορική οικογένεια τῆς Ρωσίας.

σι, επί παρουσία μάλιστα της Τσαρίνας.
 'Επίμονος ό Ρασπούτιν, δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Χωρίς τή μάμκα ούτε λειτουργία μετανοίας, ούτε τίποτε θά γινόταν.
 'Εξαφνα, ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε καί ή κόμησσα Βυρονζέφ έκανε τήν εμφάνισί της μέ τήν όψη της άλλοιωμένη.
 —Τί είνε, 'Αννέτα; Τί τρέχει; τή ρώτησαν όλες ή κυρίες που βρισκόντουσαν συγκεντρωμένες εκεί μέσα.
 —Είνε πολύ θυμωμένος! Είνε πολύ θυμωμένος! άπάντησε άναστενάζοντας ή κόμησσα.
 'Η «Καταχθόνιος» πετάχτηκαν άμέσως άπ' τή θέσι τους, διευθυνόμενες πρός τήν πόρτα. Μά ή κόμησσα Βυρονζέφ τις συγκράτησε μέ μι ά χειρονομία.
 —'Α! σάς παρακαλώ! φώναξε. Μήν πηγαίνετε κοντά του! Δέν θέλει παιά νά σάς δη!... Δέν θέλει νά δη ούτ' έμένα τήν ίδια!... Μ' έδιωξε!... Μου είνε πώς ή παρουσία μου τόν άρρωσταίνει!... Είνε τρομερό!... Φοιτό!... Πήγαινε έσύ, Ναταλία, κοντά του... Μου είνε πώς μονάχα έσένα θέλει νά δη!... Μήν του πεις τίποτε!... Μείνε κοντά του όσοτον νά μαλακώσθω... Δέν θέλει παρά μόνο έσένα!...
 Κι ή κόμησσα Βυρονζέφ έξέσπασε σέ λυγμούς.
 Τότε μιά νέα κόρη προχώρησε μπροστά.

Ήταν ή Ναταλία Ίβερσσεγκίν, ή όποία τόν περασμένο χειμώνα είχε διαλύσει τούς άρραβόνες της γιά ν' άφοσιωθεί έξ ολοκλήρου στην περιποίηση τών τραυματιών καί στη λατρεία του άνθρώπου του Θεού. Είχε ένα προσοπάκι σάν άπό χειρί, στό όποιο έλαμπε ή φλόγα δυό μεγάλων μαύρων ματιών, έπιδερμίδα διαφανή καί μιά όμορφιά πένθημι καί κρινένια.

Διευθύθηκε χωρίς νά πη λέξι πρός τήν πόρτα που όδηγούσε στό δωμάτιο του Ρασπούτιν κι εξαφανίστηκε πίσω άπ' αυτή.

Τότε ή κόμησσα Βυρονζέφ είνε:
 —Δέν ύπόχει παιά παρά αυτή γιά νά τόν κάνη νά λογικευθί!... Μά θα τή βαρεθί κι' αυτή, όπως μάς βαρεθήκε όλες μας!...

Μά δέν είχε τελειώσει τή φράσι της, όταν ή Ναταλία Ίβερσσεγκίν παρουσιάζτηκε πάλι. Φανόταν σάν πεθαμένη, περιπατούσε μέ δυσκολία κι' άφού σωφιστήκε βαρειά σ' ένα καναπέ, ψιθύρισε μέ λυγμούς:
 —Μ' έβρισε!... Δέν θέλει παρά μόνο τή μάμκα!

Όλες ή άλλες κυρίες τήν κούταξαν μέ κάποιαν ίκανοποίησι. Η λατρεία τους γιά τόν άνθρωπο του Θεού, τις έκανε νά ζηλεύονται καί μιά άπ' αυτές είνε στη Ναταλία μ' ένα πονηρό χαμόγελο:
 —Πρέπει νά είσαι δυνατή... Αυτό έπρεπε νά τό περιμένης!...

Μά ή Ναταλία έκανε πώς δέν τήν άκούει κι' έκρινε το χλομό κι' άτελεισμένο πρόσωπό της μέσα στά διάφανα δάχτυλά της.
 'Εκείνη τή στιγμή ή μεγάλη δούκισσα Νατίτσα Μιχαηλόβνα, ή μητέρα του 'Ιβάν, έκανε τήν εμφάνισί της... Όλες ή άλλες κυρίες συγκεντρώθηκαν γύρω της.

—Πού είνε ό Ρασπούτιν; ρώτησε. 'Η μάμκα δέν μπορεί νάρθθ, μά του έγραψε μιά ύπέροχη έπιστολή.
 Καί παρέσυρε τή Βυρονζέφ στό διπλανό δωμάτιο, όπου καί τής διάβασε τήν ακόλουθη έπιστολή της Τσαρίνας πρός τόν Ρασπούτιν:

«Χαρά μου μεγάλη κι' άκατανίκητη!... Πολυαγαπημένο μας!... Πόσο είμαι εύτυχημένη που ξαναγύρισες κοντά μας!... Πώς νά σ' εύχαριστήσω!... Δέν νοιώθω τίποτε άλλο γύρω μου εκτός από τήν παρουσία σου... Είσαι κοντά μου κι' αυτό μου φτάνει... Δέν θά ήθελα παρά ν' άποκοιμηθώ άκουμπώντας τό κεφάλι μου στόν ώμο σου ήσυχά, γλυκά... 'Η ψυχή μου πετάει πρός έσένα, Μεγάλε καί Θεει!... Δέν ξέρω πώς νά σ' άποκαλέσω!... Είσαι τό πάλν γιά μένα... Συχώρεσε με!... Είσαι ό κύριός μου!... Σέρω πώς άμάχησα καί άμαρτάνω... Συχώρεσε με καί κάνε όποιο... Προσπαθώ νά γίνω καλύτερη, μά αυτό είνε δύσκολο... 'Εσύ όμως θά μέ βοηθήσης... Δέν θά μ' έγκαταλείψεις!... Δέν αγαπώ παρά έσένα μόνο... Βοήθησε τή μικρή μας 'Αννέτα!... 'Υποφέρει πολύ... 'Ο Θεός νά δώσει νά ξαναϊδοθούμε γρήγορα. Σε φιλώ μέ όλη μου τή δύναμη... Εύλόγησε με καί συχώρεσε με!... Είμαι τό παιδί σου.» (*)

'Υπέροχη!... φώναξε μ' έκστασι ή κόμησσα

(*) 'Επιστολή αθενική της Τσαρίνας 'Αλεξάνδρας πρός τόν Ρασπούτιν, ή όποία βρέθηκε σ' άρχεια του τελευταίου.

Βυρονζέφ. Αύτή ή έπιστολή είνε ύπέροχη!... 'Αχ, μάμκα, ξέρω καλά τήν καρδιά σου!...

Καί θέλησε νά παρασύρη τή μεγάλη δούκισσα πρός τό δωμάτιο του Ρασπούτιν. Μά άμέσως μετάνοισε καί τής είνε:

—'Όχι!... Πήγαινε μόνη σου... 'Εμένα μ' έβρισε πρός όλίγου... Δέν μπορεί παιά ν' άνεχθί κανένα κοντά του. 'Εδιωξε κι' αυτήν άκόμα τή Ναταλία. Λέει πώς καμιά μας δέν τόν αγαπάει όπως θά ήθελε αυτός νά τόν αγαπά!... Καί έχει ίσως δικη!...

—'Εχει βέβαια δικη! φώναξε ή μεγάλη δούκισσα. 'Ω Θεέ μου! πώς θά μέ δεχτή;

—Θάρρος, Νατίτσα! τής είνε ή κόμησσα. 'Εσύ έχεις τουλάχιστον τήν έπιστολή.

Καί ή Βυρονζέφ, άφίροντας τή Νατίτσα νά διευθυνθί πρός τό δωμάτιο του Ρασπούτιν, ξαναγύρισε κοντά στις άλλες συντροφισσές της.

'Ο Μπαντονάγιεφ έλεγε εκείνη τή στιγμή:

—Πρέπει νά μάθουμε άν θά γίνη άπόψε ή λειτουργία! 'Εγώ έχω έτοιμάσει τά πάντα στό μεγάλο άνάκτορο.

—Θά τό μάθουμε αυτό άμέσως, Μπαντονάγιεφ! άπάντησε ή κόμησσα Βυρονζέφ. 'Η μεγάλη δούκισσα βρισκεται μαζί μέ τόν Ρασπούτιν. 'Ας προσευχηθούμε, πολυαγαπημένες μου άδελφές!...

'Αμέσως όλες παράτησαν τά σιγαρέττα τους, τά φληντζάνια μέ τό τσάι καί τά ποτά τους καί γονάτισαν... Με φωνή γλυκεία, τραγουδιστά καί ικετευτική άρχισαν νά προσευχόνται παρακαλώντας τόν Θεό νά κάνη τόν Ρασπούτιν νά τις ξαναγαπήση.

Βρισκόντουσαν άκόμα γονατιστές, όταν ή μεγάλη δούκισσα έκανε καί πάλι τήν εμφάνισί της. 'Η Νατίτσα Μιχαηλόβνα φανόταν άπελπισμένη κι' από τήν έκφρασι της όλες κατάλαβον πώς δέν είχε σταθεί πιο τυχερή άπ' αυτές.

—Δέν έμεινε εύχαριστήμένος από τήν έπιστολή, είνε στην 'Αννέτα, μά τήν κράτησε. Δέν θέλησε μέ κανένα τρόπο νά μου τή δώσει πίσω... Μου είνε πώς δέν θά τή δώση παρά στην ίδια τή μάμκα, άν πάει ή ίδια καί του τή ζητήσει άπόψε... 'Επρόσθεσε μάλιστα ότι πρέπει νά πάη νά του τή ζητήση άπόψε...

—'Εδώ; ρώτησε ή 'Αννέτα.

—'Όχι! 'Όχι!... 'Όχι εδώ!... Καταλαβαίνεις καλά τί ήθελε νά πη μέ τά λόγια του αυτά... άπάντησε ή μεγάλη δούκισσα.

—'Η Τσαρίνα δέν άπόθθ ποτέ! τής είνε τότε ή κόμησσα. Γιατί άν τό μάθει ό Αυτοκράτωρ, θά τή δώξη άμέσως σάν σούλλα...

—Αυτό θά τό ιδούμε!... Αυτό θά τό ιδούμε!... άπάντησε ή Νατίτσα.

Καί έτρεξε έξω, σάν νά είχε πάρει ξαφνικά μιά μεγάλη άπόφασι.

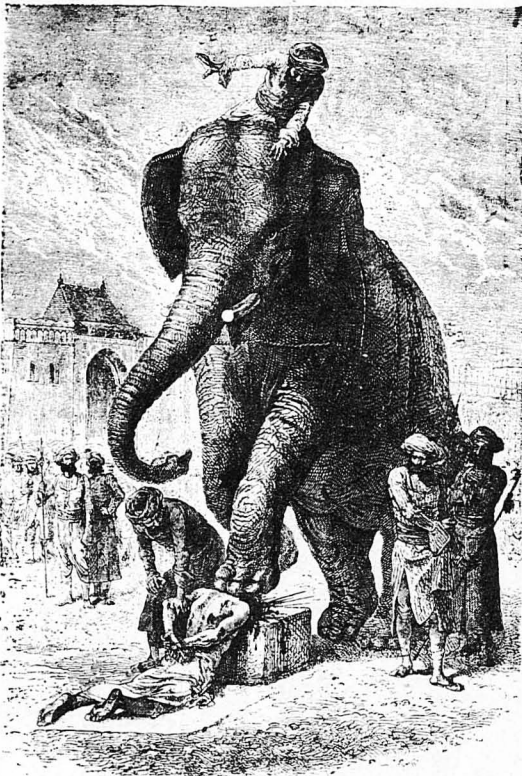
—'Ας προσευχηθούμε!... μικρές μου αγαπημένες περιστρέφ!... είνε πάλι ή Βυρονζέφ. 'Ισως αυτή τή φορά ή προσηγές μας εισακουσθούν...

Καί ή προσηγές Ξαναόχιαν:

—Θεέ μου!... Σώσε μας μέ τόν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σώσε μας μέ τόν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σώσε μας μέ τόν Ρασπούτιν!...

'Εντομεταξύ, ό Ρασπούτιν, ό όποιός είχε φάει περιφρημα, είχε άποκοιμηθί πάλι στό σιμοβάκι καί ροχάλιζε...

Η ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

"Όπου ό ελέφας εκτελεί χρέη... δημίου!... (Εϊκόν Ευρωπαϊκού περιηγητού)

VI Ο ΝΟΘΟΣ

'Ο μέγας δούξ 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς χρειάστηκε μερικά λεπτά γιά νά συνέλθη από τήν έξουθέννοσι στην όποια τόν είχε ρίξει ή έκρηξις της όρηγής της μητέρας του.

Τόν είχε άποκαλέσει ενόθω. 'Η δυό αυτές συλλαβές άντηχούσαν σ' αυτιά του τρομερές, άπιστευτες, φοβερόδες...

'Ασυναίσθητα ύψωσε τά μάτια του καί τά βλέμματά του έπεσαν στό πορταίο του μεγάλου δούξ 'Ιβάν που κρεμόταν μέσα στό χροσό του κάδρο, πάνω από ένα κομμό Λονδοβίκου 16ου.

Ώς τότε ό 'Ιβάν πίστευε πώς ό άρχοντας αυτός ήταν ό πατέρας του. Δέν τόν είχε γνωρίσει βέβαια, μά προσεσχόταν γι' αυτόν ταχτικά.

'Αν λοιπόν δέν ήταν αυτός ό πατέρας του, τότε ποιός ήταν;

'Αρχισε νά κούβι βόλτες, κάπνισε μερικά σιγαρέττα, έδιωξε τόν ύπνρέτη που πήγε νά τόν ρωτήση άν ήθελε νά τού πη τό γεύμα, καί ψιθύρισε άναστενάζοντας: «Πρέπει νά μάθω ποιός είνε ό πατέρας μου. Πρέπει νά τό μάθω, γιατί είμαι βέβαιος πώς θά τόν αγαπήσω... Θά ρωτήσω τόν Σέργιωσ.

('Αζολουθεί)